

Dosarul nr.3ra-197/2020

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (C.Guzun)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Vl.Clima, E.Palanciuc, A.Malîi)

ÎNCHEIERE

29 ianuarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Maria Ghervas
Nina Vascan
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului depus de Ansarov Ramiz Magomed,
reprezentat de avocatul Tatiana Tampei,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată
depusă de Ansarov Ramiz Magomed împotriva Inspectoratului General al Poliției
de Frontieră cu privire la anularea actului administrativ, restabilirea la locul de
muncă, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă și repararea
prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 18 septembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin
care a fost admisă cererea de apel declarată de Inspectoratul General al Poliției de
Frontieră,

c o n s t a ț ă:

La 20 aprilie 2018 Ansarov Ramiz Magomed a depus cerere de chemare în
judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, prin care a
solicitat anularea parțială a Ordinului nr.298/ps din 21 martie 2018 „Cu privire la
sanționarea disciplinară a funcționarilor publici cu statut special” punctele 2 și 4,
încasarea salariului pe perioada absenței forțate de la serviciu începând cu perioada
21.03.2018 până la emiterea hotărârii judecătorești, repararea prejudiciului moral în
mărime de 50 000 lei și încasarea cheltuielilor de judecată suportate pe parcursul
judecării cauzei.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că prin ordinul nr. 298/ps din
21.03.2018 ”Cu privire la sancționarea disciplinară a funcționarilor publici cu statut
special”, la pct. 2 s-a indicat că se aplică sancțiune disciplinară concediere din
funcția publică cu statut special, inspectorului Ansarov Ramiz Magomed, ofițer
principal de investigații al Secției 1 a Direcției investigații speciale a Inspectoratului
General al Poliției de Frontieră pentru prejudicierea imaginii țării și a
Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, comportament nedemn în raport cu
considerația și încrederea impuse de profesia de polițist de frontieră.

A notat că la pct. 4 s-a dispus ordinul să fie adus la cunoștința întregului personal al Poliției de Frontieră, iar persoanelor interesate sub semnătură. Reclamantul nu este de acord cu dispozițiile nr. 2 și 4 ale Ordinului nr. p/s din 21.03.2018, deoarece sunt abuzive în coraport cu circumstanțele cauzei. Nu este de acord cu rezultatele anchetei de serviciu, nici cu informația care a parvenit în adresa Inspectoratului General al Poliției de Frontieră precum că reclamantul a sustras produse de parfumerie dintr-un magazin din apropierea Academiei Internaționale a Organelor de Drept din Ungaria, nici cu procedura de concediere.

Reclamantul a explicat, prin Raportul din 16.03.2018 precum că, fiind în or. Budapesta, Ungaria împreună cu colegul Andrei Crivorot, a hotărât să facă o plimbare prin oraș. A intrat într-un magazin, a cărei denumire nu o ține minte și a văzut că în magazinul respectiv se vindeau parfumuri. A mirosit câteva parfumuri și, fără să conștientizeze, a pus un parfum-mostră în buzunarul exterior al scurtei în care era îmbrăcat. Din acel magazin a procurat un parfum pe care l-a achitat la casă. Seara, când a ajuns la odaia hotelului în care era cazat, a observat că are un parfum în buzunar. Analizând faptul că nu l-a achitat, a hotărât să-l întoarcă la magazin, dar era prea târziu. A doua zi nu știa cum să procedeze, a fost la magazinul respectiv, dar din cauza că vânzătoarea nu cunoștea limba engleză, nu știa cum să-i explice. Anume din motivul să nu-i creeze impresia că a sustras parfumul, nu i-a zis nimic. A hotărât că va găsi o persoană care nu este polițist și-l va restitui la magazin înapoi.

Tot în acea zi, reclamantul a revenit în țară. Chiar atunci, imediat cum a aterizat, a comunicat cu colegii săi despre incident și a întrebat dacă cunosc pe cineva, vreun șofer de cursă spre Ungaria, căruia îi putea încredința parfumul dat pentru a-l restitui. Colegii săi i-au dat un număr de telefon, reclamantul a telefonat și a discutat cu o persoană care era șofer de cursă și care i-a zis că în două zile îl va anunța când pleacă. Reclamantul așa și nu a reușit să restituie parfumul dat. A fost înștiințat precum că în privința sa este pornită anchetă de serviciu, care examinează incidentul cu parfumul. I-a fost greu să depășească situația, când persoana care a desfășurat ancheta de serviciu îl acuza de sustragere, iar pe colegul său - de faptul că l-a ascuns de camerele de luat vederi. Era evident faptul că ancheta de serviciu se desfășoară superficial și nici nu se încearcă să se intre în esența cazului. Ancheta de serviciu a durat 3 zile.

A indicat reclamantul că nu i-a fost adusă la cunoștință informația despre care se indică în ordinul contestat, nici nu i s-a adus la cunoștință faptul dacă este intentată cauză de către organele de drept din Budapesta, Ungaria pentru elucidarea circumstanțelor. Reclamantul nu a avut posibilitatea să se apere, iar șeful IGPF a pus la baza ordinului respectiv o informație de ordin contravențional, nefiind examinat cazul de vreo instanță. Atât timp, cât nu există o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă persoana nu poate fi acuzată de sustragere, cu atât mai mult, să fie concediată pentru că se presupune că ar fi comis această sustragere.

Mai mult de atât, a susținut reclamantul că angajatorul i-a prejudiciat imaginea și l-a discreditat în fața tuturor colegilor săi. Conform prevederilor pct. 4 din ordinul contestat, dispozițiile acestui ordin au fost aduse la cunoștința întregului personal, unde s-a menționat precum că reclamantul ar fi sustras produsul de

parfumerie. Nu este de acord cu procedura de concediere, deoarece a fost angajat prin dispoziția Ministrului Afacerilor Interne, dar a fost concediat de către șeful IGPF, care nu a fost angajatorul său.

În drept, acțiunea s-a întemeiat pe prevederile art. art. 21, 43 din Constituția RM, art. 59 din Legea cu privire la funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, art. 25 din Legea contenciosului administrativ.

Ulterior, reclamantul Ansarov Ramiz a înaintat suplimentar celor solicitate în cererea de chemare în judecată, pretenția privind restabilirea acestuia la locul de muncă (f.d.69).

Prin hotărârea din 21 ianuarie 2019 a Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) acțiunea a fost admisă parțial. S-a anulat punctul 2 al Ordinului Inspectoratului General al Poliției de Frontieră nr. 298/ps din 21.03.2018 ”Cu privire la sancționarea disciplinară a funcționarilor publici cu statut special”. S-a restabilit Ansarov Ramiz Magomed în funcția de ofițer principal de investigații al secției 1 a Direcției investigații speciale a Inspectoratului General al Poliției de Frontieră. A fost încasat de la Inspectoratul General al Poliției de Frontieră în beneficiul lui Ansarov Ramiz Magomed salariul pentru absența forțată de la muncă în perioada 22.03.2018 - 21.01.2019 inclusiv, în sumă de 69 266, 16 lei. S-a încasat de la Inspectoratul General al Poliției de Frontieră în beneficiul lui Ansarov Ramiz Magomed prejudiciul moral în mărimea unui salariu mediu lunar în sumă de 7 094,56 de lei. S-a încasat de la Inspectoratul General al Poliției de Frontieră în beneficiul lui Ansarov Ramiz Magomed cheltuielile de judecată pentru asistență juridică, în sumă de 5 000 de lei. În rest, pretențiile privind anularea punctului 4 al Ordinului Inspectoratului General al Poliției de Frontieră nr. 298/ps din 21.03.2018 ”Cu privire la sancționarea disciplinară a funcționarilor publici cu statut special” și încasarea prejudiciului moral au fost respinse ca fiind neîntemeiate.

Prin decizia din 18 septembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a casat parțial hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 21 ianuarie 2019 în partea admiterii cerințelor înaintate de Ansarov Ramiz Magomed. S-a emis o nouă decizie în această parte de respingere a cerințelor din cererea de chemare în judecată înaintată de Ansarov Ramiz Magomed împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră cu privire la anularea actului administrativ, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral. În rest hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 21 ianuarie 2019 s-a menținut.

La adoptarea soluției instanța de apel a invocat că prin Ordinul nr. 300 p/s din 21.03.2018, a fost încetat raportul de serviciu al inspectorului superior Ansarov Ramiz, ofițer principal de investigații al secției 1 a Direcției investigații speciale a Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, de pe 21.03.2018 (f.d. 22).

Potrivit art. 81 Codul muncii al RM contractul individual de muncă poate înceta: a) în circumstanțe ce nu depind de voința părților (art.82, 305 și 310); a 1) prin acordul scris al părților (art. 821); b) la inițiativa uneia dintre părți (art.85 și 86). (2) În toate cazurile menționate la alin.(1), ziua încetării contractului individual de muncă se consideră ultima zi de muncă. (3) Contractul individual de muncă încetează în temeiul ordinului (dispoziției, deciziei, hotărârii) angajatorului, care se

aduce la cunoștința salariatului, sub semnătură, cel târziu la data eliberării din serviciu, cu excepția cazului în care salariatul nu lucrează pînă în ziua eliberării din serviciu (absență nemotivată de la serviciu, privațiune de libertate etc.). Ordinul (dispoziția, decizia, hotărîrea) angajatorului cu privire la încetarea contractului individual de muncă trebuie să conțină referire la articolul, alineatul, punctul și litera corespunzătoare din lege. Așa dar, potrivit art. 12 alin. (1) lit. a), c) și o) din Legea nr. 283 din 28 decembrie 2011 cu privire la Poliția de Frontieră Polițistul de frontieră are următoarele obligații: a) să respecte Constituția și legile Republicii Moldova, drepturile și libertățile fundamentale ale omului; c) să respecte jurămîntul depus și normele deontologice; o) să se manifeste cu demnitate în raport cu considerația și încrederea impuse de profesia de polițist de frontieră.

Potrivit art. 50 lit. i) și p) din Legea nr. 288 din 16 decembrie 2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne funcționarul public cu statut special are următoarele obligații i) să aibă un comportament integru în activitatea publică și în viața personală; p) să dea dovadă de demnitate în calitatea sa de funcționar public cu statut special.

În corespundere cu prevederile art. 58. alin. (1) din Legea nr. 288 din 16 decembrie 2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, în funcție de gravitatea faptelor comise și gradul de vinovăție, funcționarului public cu statut special i se pot aplica următoarele sancțiuni disciplinare: a) avertisment; b) mustrare; c) mustrare aspră; d) retrogradare cu un grad special; e) retrogradare în funcție; f) concediere din funcția publică cu statut special. Respectiv în speța dedusă judecării. în privința reclamantului au fost aplicate prevederile art. 58 din Legea menționată supra și anume concedierea din funcția publică cu statut special.

A indicat instanța de apel că din normele citate rezultă cert că funcționarul public cu statut special are obligația, să aibă un comportament integru în activitatea publică și în viața personală și să dea dovadă de demnitate în calitatea sa de funcționar public cu statut special. Funcționarului public cu statut special îi este interzis să abuzeze de calitatea sa oficială și să compromită, prin activitatea sa privată ori publică, prestigiul funcției sau al instituției din care face parte.

Prevederile pct. 7 subpct. subpct. 3), 14), 23), 30), din Statutul disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul MAI, aprobat prin Hotărîrea de Guvern nr. 409 din 07 iunie 2017, funcționarul este obligat să respecte jurămîntul depus și normele deontologice, să manifeste un comportament integru în activitatea publică și în viața personală, să dea dovadă de demnitate în calitatea sa de funcționar public cu statut special, subpct. să reprezinte și să promoveze, în limitele mandatului încredințat, relațiile bilaterale și multilaterale ale Republicii Moldova în general și ale Ministerului Afacerilor Interne în particular, la misiunea diplomatică/organizația/instituția internațională în cadrul căreia a fost detașat.

Punctul 13 subpct. subpct. 2), 7) al aceluiași act normativ, funcționarului îi este interzis să abuzeze de calitatea oficială și să compromită, prin activitatea sa privată ori publică, prestigiul funcției sau al instituției din care face parte să manifeste un comportament necinstit, amoral și josnic sau alt comportament ce ar denigra imaginea și prestigiul instituției.

Potrivit art. 4) a Codului de etică și deontologie al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 629 din 08.08.2017, Conduita profesională a funcționarului public cu statut special se bazează pe următoarele principii: profesionalismul - îndeplinirea atribuțiilor de serviciu cu responsabilitate, competență, eficiență, promptitudine și corectitudine; integritatea profesională - capacitatea funcționarului public cu statut special de a-și exercita obligațiile și atribuțiile legale și profesionale în mod onest, ireproșabil, dând dovadă de o înaltă ținută morală și corectitudine, precum și abilitatea de a-și realiza activitatea în mod imparțial și independent, fără a comite vreun abuz, respectând interesul public, supremația Constituției Republicii Moldova și a legii; loialitatea - obligația de a servi cu bunăcredință instituția în care activează, precum și interesele legitime ale cetățenilor, de a se abține de la orice act sau faptă care poate prejudicia imaginea, prestigiul sau interesele legale ale instituției; integritatea morală - adoptarea unui comportament conform normelor etice acceptate și respectate în societate.

Conform art. 5 normei sus menționate funcționarul public cu statut special ocrotește și promovează onoarea și demnitatea - calități ce se manifestă prin reputația, autoritatea personală și devotamentul față de datoria civică și de serviciu.

A concluzionat instanța de apel că tănuirea incidentului de furt de către Ansarov Ramiz Magomed prezumă o atitudine totalmente contrar valorilor morale și profesionale, principiilor și normelor de conduită, or, un funcționar de nivelul celui al intimatului, ba mai mult ca atât delegat pentru efectuarea unui stagiu în Ungaria, fiind desemnat ca fiind reprezentant al Republicii Moldova, nu poate admite manifestarea unui comportament necuviincios.

La 27 noiembrie 2019 Ansarov Ramiz Magomed, reprezentat de avocatul Tatiana Tampei, a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului s-a indicat că instanța de apel nu a constatat și elucidat toate circumstanțele necesare pentru examinarea obiectivă a cauzei, fiind aplicate eronat normele de drept material și procedural și nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată.

Prin referința depusă la 17 ianuarie 2020, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a solicitat declararea recursului depus de Ansarov Ramiz Magomed ca inadmisibil.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că prezentul litigiu a fost soluționat în baza Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000.

Prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018, a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova, care în conformitate cu art. 257 alin. (1) Cod administrativ a intrat în vigoare la 1 aprilie 2019, iar potrivit alin. (2), la data intrării în vigoare a prezentului cod, Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000 a fost abrogată.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor

examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că, legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Iar, conform art. 245 din același cod, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul depus la 5 decembrie 2019 de Ansarov Ramiz Magomed, reprezentat de avocatul Tatiana Tampei, este în termen, or, decizia instanței de apel a fost adoptată la 30 octombrie 2019 și recepționată de către recurent la 5 decembrie 2019 (f.d.37, vol. II).

Având în vedere că prezenta procedură de contencios administrativ a fost inițiată până la intrarea în vigoare a Codului administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ va aprecia condițiile de admisibilitate a recursului conform reglementărilor anterioare intrării în vigoare a Codului administrativ.

Examinând temeiurile recursului depus de Ansarov Ramiz Magomed, reprezentat de avocatul Tatiana Tampei, în raport cu materialele cauzei civile, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În motivarea concluziei enunțate se rețin următoarele argumente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul depus de Ansarov Ramiz Magomed, reprezentat de avocatul Tatiana Tampei, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Având în vedere cele expuse, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contenciosul administrativ al Colegiului consideră că recursul depus de Ansarov Ramiz Magomed, reprezentat de avocatul Tatiana Tampei, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2,3,4) al Codului de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art.193, 195, 230 și 258 alin. (3) ale Codului administrativ și art. 270, 433 lit. a) și 440 alin. (1) ale Codului de procedură civilă, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de Ansarov Ramiz Magomed, reprezentat de avocatul Tatiana Tampei, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecător

Maria Ghervas

Judecătorii

Nina Vascan

Iurie Bejenaru